

Nobel
Edebiyat
Ödülü

Nils

ve Olağanüstü
Maceraları

CARPE
DIEM

SELMA LAGERLÖF

'Yazarın Gizli Defteri'
Nils ve Olağanüstü Maceraları

Yazar: Selma Lagerlöf
Çevirmen: A. Şeyma Üstün
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Esra Gevrek
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 295
Genç Kurgu / Edebiyat-Roman-Öykü
1. Baskı, İstanbul, Eylül 2022
Yayıncılık Sertifika No: 45585

ISBN: 978-605-144-278-5

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap

Baskı ve Cilt:

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

A. Şeyma Üstün

Boğaziçi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünden 2014 yılında mezun oldu. Dergi, gazete ve yayınevlerinde araştırmacı yazar olarak görev aldı; editörlük ve çevirmenlik yaptı. Yıldız Teknik Üniversitesi Yabancılara Türkçe Öğretmenliği alanında yüksek lisansını 2020 yılında tamamladı. Farklı uluslararası konferanslarda çocuk yayınları üzerine sunduğu bildirileri makale formatında da yayımlandı. Halen Marmara Üniversitesi'nde Yayıncılık Yönetimi Bölümünde yüksek lisans eğitimi görmektedir. Evli ve bir çocuk annesidir.

Selma Lagerlöf

Nobel Edebiyat  d l 'n  alan hem ilk kadın yazar hem de ilk İsveçli yazar.

Bir çiftlikte dünyaya geldi. Çocukken geçirdiği hastalık yüzünden bir süre engelli olarak yaşadı. Evde  zel eğitim gördü. Daha sonra  ėretmen okuluna gitti. Mezun olunca öğretmenliğe başladı.

İlk romanı sinemaya uyarlandı. İsveç edebiyatında romantizm ekolünün canlanışında önemli rol oynadı.  ėretmenliėi bırakarak yurt dışı gezilerine katıldı ve kendini tamamen yazmaya verdi. Çaėdař  yk  yazarlarının önde gelen isimlerinden kabul edildi. Efsane ve masallara dayanan eserleriyle tanındı.

Kitapları birçok dile çevrildi. Sinema ve televizyona uyarlandı.

Nils ve Orman Bücüü

Bir zamanlar on üç on dört yaşlarında bir çocuk vardı. Anne ve babasıyla birlikte İsveç'in şirin bir kasabasındaki ufak bir çiftlikte yaşıyordu. Uzun boylu ve açık alınlıydı. Oldukça haşarı ve aylaktı. Boş işlere bayılırdı. Varsa yoksa yemek yesin ve uyusun! Bir de haylazlık peşinde koşsun! Bu delikanlı çocuğun adı Nils Holgersson'du.

Bir gün anne ve babası dua toplantısına gitmek için hazırlanıyorlardı. Çocuk da kollarını masaya dayayarak mest olmuş gözlerle onları izliyordu. Çünkü anne babası gidince, birkaç saatliğine de olsa evde ona karşıabilecek kimse olmayacak, meydan tamamen kendisine kalacaktı. 'Babamın tüfeğini indirip bahçede atış talimi bile yapabilirim" diye düşündü kendi kendine.

O sırada sanki babası düşüncelerini okumuş gibi kapı eşiğinden oğluna baktı.

"Madem bizimle gelmiyorsun, o zaman evdeki dua kitabından sıradaki duayı ezberleyeceksin! Gelince bunu kontrol edeceğim" dedi.

Nils, kös kös “Tamam baba” dedi. Ama aslında bunu yapamayacağını içten içe biliyordu.

Annesi hızlıca raftan dua kitabını alıp sayfaları açtı. Çocuk da pencerenin yanındaki, babasından başka kimsenin oturmasına izin verilmeyen koltuğa kuruldu. Ebeveynlerinin bu dua işini çok abarttıklarını düşünüyordu.

Az sonra anne ve babası evden çıktılar. Babası kapıdan çıkarken onun tembelliği, haylazlığı ve okuldaki başarısızlığı hakkında homurdanıyordu.

Annesi de kocasının söylediklerine itiraz etmedi. O, Nils’e kızmaktan ziyade, oğlunun hayvanlara zalimce davranmasına ve insanlara kötü niyetle yaklaşmasına üzülüyordu. Nils için “Umarım bir gün kalbi yumuşar ve iyi huylu biri olur” diye sürekli dua ediyordu.

Anne babası gittikten sonra çocuk masanın başında bir süre ayakta dikildi. Dua kitabına bakıp okusam mı, okumasam mı diye epey düşündü. Sonra bu seferlik söz dinlemenin iyi olacağına karar verdi.

Koltuğa yayıldı ve kitabı eline alıp okumaya başladı. Fakat yumuşak bir koltukta, alçak sesle mırıl mırıl dua okumak onu kısa bir süre sonra mayıştırdı. ,

Dışarıda da harika bir hava vardı! Mart ayının sonlarıydı. Taze çimler baş göstermiş, dallar yeşillenmeye başlamıştı. Güneş pırl pırlıdı.

Nils, uykuyla savaşmaya çalıştı. Uyuyakalmak istemiyordu. Bir an önce duayı ezberleyip bu işi bitirmek ve dışarıya koşmak istiyordu. Aksi taktirde bütün öğleden sonrayı kitap okumakla geçirmek zorunda kalacaktı.

Ama beklenen oldu ve Nils uykuya yenik düştü.

Bir zaman sonra arkasında hafiften bir ses duyarak uyandı. Ne kadar süre uyuduğunu bilmiyordu.

Kısa bir kestirme mi yapmıştı yoksa saatlerdir uyuyor muydu?

Pencere pervazına dayalı küçük bir ayna duruyordu. Nils başını kaldırınca gözü aynaya ilişti. Arka tarafında kalan, annesine ait sandığın kapağının açık olduğunu gördü aynadan. Oysa annesinin evden çıkarken bu sandığı kapattığından emindi. Zaten Nils evde tek başına kalacakken annesi bu sandığı dünyada açık bırakmazdı.

Bu, meşe ağacından yapılmış, köşeleri demir kaplı, oldukça büyük ve ağır bir sandıktı. Annesi, onu sadece kendisi açar, başka kimsenin açmasına izin vermezdi. Çünkü içi eski hatıralarla doluydu. Eski zamanlardan kalma basma elbiseler, yaka iğneleri, kolalı keten başlıklar ve bazı süs eşyaları... Aslında annesi birkaç kez bu eski eşyalarından kurtulmayı düşünmüştü ama sonra bunu yapmaktan vazgeçmişti.

Nils, o uyrurken kulübeye gizlice bir hırsızın girmiş olmasından endişelendi. Hareket etmeye cesaret edemiyordu. Kıpırdamadan koltukta oturuyor ve pencerenin önündeki aynadan odayı inceliyordu.

Öylece koltuğa gömülmüş vaziyette hırsızın ortaya çıkmasını beklerken, sandığın kenarında bir gölge beliriverdi.

Nils, korku ve merak duygusunu aynı anda yaşıyordu. Aynadan gözlerini ayırmadan baktı, baktı ve o da ne? Gördüğü şey karşısında gözlerine inanamadı. Bir gölge gibi görünen şey, belirgin hale gelmişti. Evet orada, sandığın dibinde küçücük bir adam vardı!

‘Bu bir orman büyürü olmalı’ diye düşündü. Annesinin ona küçükken anlattığı masalarda bu yaratıklardan bahsettiğini hatırlıyordu. Fakat onların bu kadar küçük yaratıklar olabileceklerini hiç düşünmemişti. Boyu bir elin genişliği kadardı. Uzun, beyaz sakallıları göbeğine kadar iniyordu. Örgüden kırmızı kukuletalı bir takkesi vardı.

Çok bilge ve zeki görünüyordu. Gömleğinin cebinden işlemeli bir mendil çıkartarak nakışlarını incelemeye başladı. Öyle dikkatle inceliyordu ki çocuğun uyandığını bile görmemişti.

Nils onu gördüğü için hayretler içindeydi ama korkmuyordu. Bu kadar küçük birinden korkmanın yersiz olduğu düşüncesine varmıştı. Zaten bu yaratığın kimseye zarar verecekmiş gibi bir hali de yoktu. Elindeki nakışlı mendille meşguldü.

Bunun üzerine Nils, ona bir oyun oynamanın çok eğlenceli olacağını düşündü. Mesela onu sandığın içine itebilir ve kapağını kapatarak oradan çıkmak için debelenmesini izleyebilirdi. Ya da buna benzer başka bir oyun...

Ama her ne kadar korkmuyor olsa bile bu yaratığa yaklaşıp ona dokunacak cesareti de henüz kendinde bulamıyordu. O yüzden onu uzaktan itebileceği bir şey alet bulmak için odanın içerisine göz gezdirdi.

Etrafa bakınırken duvarda asılı eski bir kelebek kapanı ilişti gözüne. Hızla onu kaptığı gibi sandığın kenarına doğru salladı. Oldukça başarılı bir hamleydi. Doğrusu buna kendisi de şaşırmişti. İşte, bu küçük yaratık kapanın içindeydi!

İlk anda, bu ödülle ne yapacağını bilemedi. Bunun üzerine yaratığın sesi duyuldu. Çocuğa onu bırakması için yalvarıyordu. Fakat Nils'in böyle bir niyetini olmadığı suratına yayılan sırtmasından anlaşılıyordu. Bunun üzerine küçük yaratık ona bir teklifte bulundu.

“Eğer beni serbest bırakırsan sana bir altın para, bir gümüş para, bir de gümüş kaşık veririm.”

Nils'in aklında o an bir şüphe uyandı ve bu onu endişelendirdi. Yüzündeki sırtma silindi. Endişeli gözlerle kapandaki küçük yaratığa bakmaya başladı. Neticede bu, kendi dünyasına ait olmayan bir canlıydı. Bedenen küçük olsa da onun ne tür güçlere sahip olduğunu bilmiyordu.

Bu yüzden onunla bir anlaşmaya varma fikri ona cazip göründü. Böylece bu ne idiği belirsiz yaratıktan kurtulmuş da olurdu.

Anlaşmayı kabul etti ve elindeki kapanı yavaşça yere doğru indirdi. Kapanın filesi yere değdiğinde küçük adam, kapandan çıkmak için ayağını kaldırdı. Fakat tam o sırada Nils'in aklına başka bir fikir geldi.

Neden biraz pazarlık etmiyordu ki? Küçük adamın ona vaat ettiği şeylerin yanı sıra dua kitabından ezberlemesi gereken duayı da kafasına yerleştirmesini isteyebilirdi ondan. Hemen yaratığın tekrar içine düşmesi için kapıyı şiddetle sallamaya başladı.

Bunu yaptığında kulağına öyle bir iğne battı ki kafasının parçalara ayrılacağını zannetti. Sarsılarak önce bir duvara sonra diğerine çarptı, ardından yere yığıldı. Bayılmıştı.

Ayıldığında kulübede yalnızdı. Sandığın kapağı yerdeydi ve kelebek kapıyı da pencerenin yanında, her zamanki yerinde duruyordu. Nils, yüzündeki müthiş acıyı hissetmese her şeyin bir rüya olduğunu düşünecekti.

Yerden kalkıp masaya doğru yöneldi. Yürürken kulübenin eskisinden de büyük olduğunu fark etti. Masaya ulaşmak için her zamankinden daha çok yürümesi gerekiyordu. Sandalyelerin de nesi vardı? Az öncekinden çok daha büyük görünüyorlardı.

“Bu da ne böyle?” dedi Nils, “Galiba o tuhaf yaratık tüm kulübeyi büyüledi.”

O sırada başını kaldırdı. Bakışları pencere pervazındaki aynayla buluştuğunda yüksek sesle bağırdı:

“Şuna bak! O yaratıktan bir tane daha!”

Bu seferki daha gençti ve kıyafetleri de önceki yaratıktan farklıydı. Kollarını önünde kenetleyip bu yaratığı da incelemeye koyulacaktı ki o da ne?

Bu yaratık da onunla aynı şekilde kollarını birbirine kenetledi. Nil kollarını çözdü. Yaratık da onunla aynı anda kollarını çözüverdi. Sonra Nils saçını çekmeye, kollarını çimdiklemeye ve olduğu yerde sallanmaya başladı. O ne yaparsa küçük yaratık da aynısını yapıyordu. Hem de aynı zamanda!

Nils, bu kez iyiden iyiye korkmaya başlamıştı. Fakat yine de cesaretini toplayıp yaratığa biraz daha dikkatle bakmak için bir iki adım yaklaştı. O anda neredeyse korkudan bayılacaktı.

Çünkü bu gördüğü yaratığın aynadaki kendi yansıması olduğu fark etti. Demek ki o orman büyürü, kulübeyi değil kendisini büyülemiş ve onu küçük bir elfe dönüştürmüştü...